

Editorial

Precum publicația pe care a continuat-o (*Revista Română de Drepturile Omului*), *Noua Revistă de Drepturile Omului* a publicat relativ frecvent analize referitoare la măsurile represive luate împotriva membrilor Mișcării de Integrare în Absolut (MISA) și a liderului ei spiritual, Gregorian Bivolaru. Atenția redacției a fost motivată de gravitatea acestor acțiuni, desfășurate, dacă ne limităm la elementele verificabile, începând cu anul 1996 și având ca moment culminant acțiunile brutale și larg mediatizate din 18 martie și 1 aprilie 2004. Nu este o exagerare să calificăm „cazul MISA” drept una dintre cele mai serioase încălcări ale drepturilor omului din România postcomunistă. În anul 2005, Curtea Supremă Suedeză i-a acordat liderului spiritual al MISA azil politic. În anul 2013, I.C.C.J. l-a condamnat pe Gregorian Bivolaru la 6 ani închisoare, *in absentia*, într-un proces căruia i se poate reproșa lipsa de corectitudine. De altfel, la 23 iunie 2015, Tribunalul București a stabilit că emiterea mandatelor de interceptare a convorbirilor lui Bivolaru, depunerea și utilizarea înregistrărilor în dosarul în care a fost judecat și condamnat de I.C.C.J. sunt ilegale. Anterior, la 16 septembrie 2014, CEDO condamnase statul român pentru încălcarea dreptului la libertate și la siguranță și a dreptului la respectarea vieții private și de familie a Danei Atudorei (membră MISA). Curtea de la Strasbourg i-a acordat petentei suma de 15.600 euro (Hotărârea CEDO a fost publicată în NRDO nr. 4/2014).

În paralel cu aceste ultime evoluții, la Cluj, s-a judecat procesul a 21 de membri MISA acuzați în principal de trafic de persoane. La 11 februarie 2015, instanța Tribunalului Cluj, având ca președintă pe judecătoarea Ariana-Lăcrimioara Ilieș, i-a achitat pe toți inculpații. Recent a fost făcută publică motivarea instanței. Acest document impresionează prin tonul drastic și ferm al judecății. Decizia pare un adevărat rechizitoriu la adresa organului de urmărire penală, DIICOT, și a instituțiilor care au asistat Direcția în cauza supusă judecății.

Instanța anunță la început că se va abține să descrie actul de sesizare, cum ar fi trebuit să procedeze, căci din dosarul enorm, de peste 1.000 de pagini, doar o treime este relevantă, celelalte părți fiind un eseu al unui preot și o analiză psihologică despre fenomenul MISA – cu un rezultat imprecis, echivoc.

Solicitarea făcută Jandarmeriei Române de către Procurorul General al Parchetului Curții de Apel București de a se pune la dispoziție trupe pentru percheziționarea a 16 imobile unde s-ar fi desfășurat trafic de droguri și prostituție, conținea, afirmă instanța, „elemente false referitoare la anchetă”. Aceste efective speciale „au fost înarmate și au procedat la efectuarea unor percheziții barbare”. Obiectele personale ridicate nu aveau legătură cu obiectul percheziției, „iar persoanele identificate în imobilele percheziționate au fost supuse unui regim de tortură psihică și chiar fizică ore în șir”. Perchezițiile „au încălcat toate dispozițiile procesual penale” care reglementează această instituție. Jandarmii au escaladat gardurile, zidurile, au spart ușile, ferestrele, fără să dea explicații cu privire la motivul acestor descinderi. Ei „au instituit un sentiment de teroare, de panică în rândurile ocupanților acelor case, lucru care este în afara legii și care încalcă flagrant dispozițiile acestui articol”. A fost încălcat Codul de procedură penală, căci persoanele găsite în acele imobile au dorit să deschidă încăperile care erau închise, „dar jandarmii au ignorat faptul că li se ofereau cheile și au spart cu sălbăticie uși, ferestre și alte căi de acces”, ignorând rugămintele locatarilor.

Constatările tehnico-științifice în domeniul psihologiei judiciare au fost solicitate de procurori ilegal, căci nu exista pericolul dispariției probelor. În cazul „expertului” Tudorel Butoi, și societății sale S.C. Croma SRL, organul de urmărire penală „a încălcat în mod flagrant” Codul de procedură penală prin numirea unui angajat al unei societăți comerciale. Cel în cauză nu avea calitatea de specialist în psihologie judiciară, era doar parte interesată într-un „contract oneros”, care „și-a asumat în mod ilegal această calitate”.

Este relevant, adaugă instanța, „că introducerea acestor așa-zise constatări tehnico-științifice în dosarul Parchetului s-a făcut după o lungă perioadă de timp de la efectuarea percheziției la locuința părților”, ca urmare, „rolul lor a fost în mod evident acela de a „confirma” și nu de a orienta comportamentul instituțiilor statului, așa cum ar fi fost firesc”. „Specialiștii” au fost aleși de DIICOT astfel încât să garanteze rezultatul demersului. Ei au preluat teoriile deja elaborate de Parchet. Cităm: „Niciuna dintre aceste așa-zis «expertize» nu îndeplinește criteriile elementare de profesionalitate”.

Judecătoarea Ariana-Lăcrimioara Ilieș invocă „absurditatea acuzațiilor” și „caracterul represiv al acestei acțiuni a autorităților împotriva membrilor și simpatizanților MISA, a căror libertate de conștiință este astfel grav încălcată”. Scopul real și evident al rechizitoriului și a trimiterii în judecată a inculpaților nu ar fi fost tragerea lor la răspundere penală, „ci desființarea acestei școli de yoga prin descurajarea membrilor ei de a își exercita libertatea de conștiință”. Cităm în continuare: „nimic nu dovedește mai bine fabricarea unei grave acțiuni represive împotriva membrilor și simpatizanților MISA decât această inconsistență a acuzațiilor. În ciuda sutelor de polițiști, procurori, agenți SRI care au lucrat la caz și a sumelor imense de bani cheltuite pentru această anchetă, tot ce s-a obținut au fost câteva declarații ale unor adulți care au pus semnul egal între traficul de persoane și munca voluntară pe care ei susțineau că ar fi efectuat-o în cadrul locuințelor numite „ashram”, unde au ales să locuiască din proprie inițiativă, la solicitarea lor”. Judecătoarea observă că toți au cerut sume mari ca despăgubire invocând că ar fi fost traficați, „cu toate că au fost liberi să părăsească respectivele locuințe când au dorit aceasta și cu toate că nu există minime dovezi ale constrângerii lor în sensul depunerii vreunei activități. „Muncile” pe care le reclamă reclamantii erau efectuate de către ei ca persoane majore, dotate cu discernământ și constau în activități inerente unei comunități care se autoadministrează”.

Un ultim citat, reprodus, căci miza sa depășește această speță este: „Plasarea activităților specifice ale membrilor și simpatizanților MISA sub titulatura traficului de persoane aduce atingere de la început legalității rechizitoriului DIICOT, întrucât legalitatea incriminării exclude interpretarea legii penale prin analogie asupra unor fapte neprevăzute de lege. Este evident că incriminarea traficului de persoane nu a avut ca scop interzicerea activității voluntare sau a dreptului grupurilor de a-și defini o viață comunitară proprie”.

În prezentarea noastră, citatele domină comentariul întrucât conținutul hotărârii instanței de la Cluj este mai elocvent decât ce reușim să spunem despre ea. Se poate ca unui cercetător al jurisprudenței românești, acest tip de „acuzare a acuzării”, în orice caz neobișnuit, să i se pară și excesiv. Nu astfel va părea unui cunoscător al faptelor. Toate calificările instanței, privind brutalitatea descinderilor și încălcarea procedurilor legale, până la lipsa de profesionalism și la interpretarea eronată a textelor juridice descriu cu acuratețe acțiunea „sutelor de polițiști, procurori, agenți SRI care au lucrat la caz” și au cheltuit „sume imense de bani pentru această anchetă” într-una dintre cele mai serioase încălcări ale drepturilor omului din România postcomunistă.